

1. NIEČO MAGICKÉ

Matthew Morgen stratil v živote niekoľko vecí. Zapatrošil pletený sveter, ktorý mu dala prateta na pätnáste narodeniny, prišiel o svoj batoh s potlačou Harryho Pottera, ktorý vyhral v matematickej súťaži na strednej škole, a za žiadnu cenu nedokázal nájsť knihu *Základy biológie 6: Čo vieme o bunkách?* vypožičanú z knižnice, keď mal desať rokov. Pani Ferkasovej, asi storočnej knihovničke bez zmyslu pre humor, vysvetlil, že prehľadal každý kút bytu, no knihy niet, ale ona sa len mračila a mračila.

Veci, ktoré stratil, nepoužíval, nezáležalo mu na nich alebo sa dali ľahko nahradiť. To však nemohol povedať o tom, čo mal stratiť už čoskoro.

Matthew vybehol z autobusu a náhlil sa ulicami spiaceho Londýna. Batoh s náradím ho ťažil na chrbte a studený vzduch mu strapatil vlasy. Pretrel si oči a pozrel na hodinky na zápästí. Nikdy nemeškal, ale netušil, čo vyšetrovatelka v telefóne myslela pod „príďte čím skôr“, a tak zaprel palce do popruhov batoha a ešte väčšmi pridal do kroku.

Bola hlboká noc a on sa nachádzal v severnej časti mesta, ďaleko od svojho domova či obchodu. Z vrecka vybral ošúchaný telefón s popraskaným sklom a v apke skontroloval, či ide správne. Zabočil za roh a v dialke zbadal laboratórium. Svetlá vo všetkých oknách žiarili do noci. Ulica bola zatarasená a okolie budovy označené páskou. Pred budovou parkovalo niekoľko policajných áut, okolo ktorých postávali muži zákona.

„Pán Morgen?“ ozval sa príjemný ženský hlas. Kráčala k nemu policajtká v dlhom kabáte. Tmavé vlasy sa jej husto vlnili okolo tváre a v ruke zvierala pohár s kávou. „Som Beatrice Becková,“ predstavila sa a pevne mu stisla ruku. „Ja som vám volala. Ďakujem, že ste prišli tak rýchlo. Mrzí ma, že som vás musela zobudiť, ale náš forenzný zámočník je nedostupný a my nutne potrebujeme vašu expertízu.“

„Rád pomôžem,“ usmial sa. V poslednom čase sa do jeho obchodníka zákazníci zrovna nehrnuli, a tak privyrobenie ocenil aj napriek tomu, že musel vyliezť z tepla svojej postele o štvrté ráno.

Výšetrovatelka dala Matthewovi podpísať niekoľko papierov o mlčanlivosti a do ruky mu vložila identifikačnú kartu na šnúrke. Zavesil si ju na krk a vstúpil do laboratória.

Vnútri sa to hemžilo policajtmi, ktorí vypočúvali zamestnancov. Mnohým vedcom spod dlhých plášťov trčalo pyžamo, akoby sa čo najrýchlejšie snažili dostať do laboratória a prezliecť sa nebola ich prioritou. Na krkoch im viseli rovnaké identifikačné karty ako Matthewovi. Steny i podlaha laboratória sa leskli bielou farbou a po obrovskej miestnosti boli rozmiestnené stoly plné skúmaviek, kadičiek a mikroskopov, ktoré mladému zámočníkovi pripomenuli hodiny biológie.

Výšetrovatelka sa k nemu obrátila.

„V noci sa do laboratória ktosi vlámal a odcudzil predmet výskumu. Chcela by som vás preto požiadať o preskúmanie zámkov. Budova má tri vchody a jednu nákladnú bránu – nachádza sa vzadu,“ ukazovala rukami a nešetrila čas.

„Čo zmizlo?“ spýtal sa so záujmom a premýšľal, čo všetko takéto miesto mohlo ukrývať.

„To vám, bohužiaľ, nemôžem prezradiť. Je to prísne tajné. Môžem vám však nejako pomôcť? Dali by ste si napríklad kávu?“

„To by bolo veľmi milé, ďakujem,“ potešil sa.

„Skvelé. Tak ja vám idem po ňu, nech sa vám nemotám popod nohy.“ Usmiala sa a nechala ho samého.

Matthew vybral z batoha gumené rukavice a natiahol si ich na ruky. Pustil sa do práce. Začal sa venovať elektronickej zámke na

predných dverách, cez ktoré vošli. Náradie sa mu medzi prstami mihalo, akoby hral na hudobnom nástroji, a práca mu napriek únave a občasnému zívaniu zdvihla náladu. Väčšinu času trávil v svojom ošumelom zámočníctve, a tak mu spolupráca na policajnom prípade pripadala vzrušujúca a dobrodružná, veľmi odlišná od jeho každodenného státia za skleneným pultom s kľúčkami.

Kým kľučkoval pomedzi policajtov a rozospatých zamestnancov a prešiel niekoľkými chodbami, aby skontroloval bočný vstup, premýšľal, čo asi zmizlo. Možno nejaký prevratný objav. Alebo nebezpečný experiment, ktorý sa zvrtol. Zamieril k nákladnej bráne, cez ktorú laboratórium prijímalo nadrozmerné zásielky, a zatiaľ čo kontroloval zamykací systém, vymýšľal si tie najšialenejšie predmety, aké mohol zlodej ukradnúť.

Zostával posledný vstup, ktoré sa nachádzali v zadnej časti budovy. Prechádzal pomedzi spleť chodieb a dverí, míňal policajtky a policajtov v dvojiciach. Začul útržky ich konverzácií o nadriadených, futbale či o novom kolegovi z Nemecka. Rozhovory boli uvoľnené, nezaujaté a nikto z nich si ho nevšímal. I keď ostatných zvyčajne prevyšoval o hlavu či dve, zvykol si, že bol pre ostatných neviditeľný.

Zabočil doprava a ocitol sa na dlhej chodbe, na konci ktorej svietilo označenie *Východ*. Pohol sa vpred a minul niekoľko zatvorených dverí, keď ho čosi upútalo. Jedny dvere boli odchýlené. Zvnútra sa ozývali nepokojné a nervózne hlasy.

Zastavil sa a nakukol cez škáru. Z miestnosti k nemu doľahol nepríjemný chlad a celým telom mu prebehli zimomriavky. Videl len chrbty policajtov, ktorí niekoho vypočúvali.

„Vravím vám, na kosť zmrazený,“ ozval sa hlas a Matthew usúdil, že to musel byť jeden z vedcov.

Niektorý z policajtov sa čosi spýtal, ale Matthew otázku nepočul. Doľahla k nemu len odpoveď.

„Viac ako dve tony. Potrebovali sme vysokozdvíhny vozík, aby sme ho dostali dnu. Máte to všetko v papieroch, ktoré vám dala doktorka Ruthová, nie?“ zaznelo podráždene. „Prečo sa ma stále pýtate tie isté otázky?“

Nastala krátka odmlka a ďalšie zamumlanie. Vedec odpovedal po krátkej chvíli, svoje slová zvažoval.

„Mysleli sme si, že je vzácny, možno prehistorický. Ten, kto nám dal tip, hovoril o prelomovom objave. Ale myľili sme sa,“ priznal nechotne. „V Európe sú takých tisíce. Až na rozmyery bol v podstate nezaujímavý, obyčajný...“

Dvere miestnosti sa prudko otvorili a Matthew od ľaku nadskočil. Jeden z policajtov sa na neho zamračil.

„Hľadáte niečo?“ zavrčal.

„Nie, ja, ehm,“ preglgol a snažil sa spamätať. Uchopil identifikačnú kartičku. „Som tu kvôli zámkam. Hľadám zadný východ.“

Policajt si ho zachmúrene prezrel. „Je na konci chodby.“

„Áno, ja, samozrejme...“ zahabkal, cúvol a prikývol. „Prepáčte.“

Vykročil, cítil, ako mu horí tvár, ale na krátky, kratučký okamih sa mu podarilo zahliadnuť z miestnosti za policajtovým chrbtom viac. V kúte v kresle sedel starší vedec s bundou zazipsovanou až ku krku, na nohách mal natiahnuté pyžamové nohavice s ovečkami. Zrak upieral na obrovitánsky operačný hydraulický stôl stojaci v strede miestnosti a na tvári mal zmätený, nechápavý výraz, ako keby mu niekto oznámil, že slnko dnes vyšlo na západe.

Stôl bol mokrý a špinavý, no inak zíval prázdnotou. Matthewovi niečo našepkávalo, že šmuha na nerezovom povrchu je dôvod, pre ktorý dnes v noci vyšetrovatelka Becková vyhľadala jeho číslo.

Policajt s buchnutím zatvoril dvere a Matthewa oviaľ ľadový vzduch. Nahlas si odfúkol, napravil si batoh a vydal sa nájsť poslednú zámku.

Miestnosť, z ktorej viedol zadný východ z budovy, vyzerala ako sklad, do ktorého zamestnanci odkladali nepotrebné veci. V škatuliach naskladaných na sebe uvidel gumené topánky a niekoľko zvláštnych podlhovastých prístrojov, v rohu stáli starý mop a vysávač s hadicou zalepenou izolačnou páskou. Dovnútra vial vzduch cez okno zabudované tak vysoko nad dverami, že by na jeho zatvorenie bol potrebné rebrík, ktorý však nikde nevidel. Na rozdiel od ostatných dverí v laboratóriu s modernými elektronickými zámkami,

posledné dvere boli obyčajné a jednoduché, vyrobené z dubového dreva.

Z pliec zhodil batoh a vytiahol baterku. Čupol si k zámke, a kým kontroloval cylinder, myslel na svoju teplú posteľ. Pri troche šťastia sa mu podarí vrátiť sa domov ešte pred prácou a aspoň hodinku si pospať.

„Poškodené boli len tieto dvere,“ ozvalo sa za jeho chrbtom a on sa strhol.

V kúte miestnosti stála dievčina v krátkej bunde s dlhými čiernymi vlasmi. Najprv si myslel, že je jednou z vedkýň, no okolo krku jej nevisela identifikačná karta. Musela teda patriť k polícii.

„Áno, je to tak,“ povedal jej.

„Takže tadiaľto sa dostali dnu.“

„Alebo skôr vyšli,“ podotkol.

„Ako to myslíš?“ spýtala sa a pristúpila bližšie. Tmavé vlasy sa jej v slabom stropnom svetle zaleskli namodro a on si všimol, že v nich má vpletené drobné vrkôčiky.

Postavil sa na rovné nohy a prevýšil ju o pol metra. „Dvere neboli otvorené zvonka. Zámku niekto poškodil a vylomil zvnútra.“

Dievčina si ho skúmavo prezrela. Pohľadom prebehla po jeho zvlnených vlasoch, ošúchanej bunde, ktorú na niekoľkých miestach zošil, aby si nemusel kúpiť novú, a zrakom zastavila na jeho batohu plnom náradia hodenom na podlahe. Bolo na ňom niekoľko odznakov, ktoré upozorňovali na klimatickú krízu, rovnosť a pár citátov z kníh.

„Ty nie si ani výskumník, ani policajt,“ skonštatovala.

„Nie,“ zasmial sa. „Som zámočník. Patrí mi zámočníctvo na Ulici svätého Jamesa. Je to tá malá budova s modrou strechou, nie zámočníctvo v obchodnom centre,“ vyslovil naučenú frázu. Z vrec-ka vytiahol vizitku s adresou zámočníctva, na ktorej bolo ešte stále meno jeho otca, a podal jej ju.

„Otváraš dvere,“ zašepkala, na pár sekúnd sa stratila vo vlastných myšlienkach, akoby tie slová pre ňu znamenali niečo viac. Keď mu znova pozrela do očí, čosi sa v nej pohlo, zmenilo. Jej pokoj

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

SYN PODSVETIA

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Cooboo v roku 2023
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 849
Zodpovedná redaktorka Simona Petková
Technická redaktorka Lucia Slobodová

Ilustrácia na obálke Lenka Šimečková
Ilustrácia mapy Brian Terrero
Jazyková redaktorka Eva Piarová
Sadzba Lucia Vecseiová
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA